

אורי דרור נדון למאסר-עולם בעוון רצח אשתו נוגה (מימין). זהבית (משמאל) מוכנה להינשא לו

אורי מספר על זהבית

לבקשת "העולם-זהה" שלח אורי דרור גם את גירסתו על ההיכרות המחודשת עם זהבית. וכך הוא כותב:

את זהבית פגשתי לראשונה כחודשיים לאחר מעצרי, כאשר ליוותה את אמי לביקור בכלא רמלה. היה זה לאחר תקופה של כ-11 שנה שלא התראינו. בדיעבד התברר לי שלאחר ששמעה זהבית אודות המיקרה שאירע ביני ובין נוגה, היא התקשרה לעורך-הדין שלי ולאמי ושאלה אם אפשר לעזור. באותה תקופה היו פניות רבות כאלה מצד אנשים שונים שהיכרתו, אך בשל מצבי אז לא ייחסתי להם חשיבות ולא עניתי לפניות.

לאחר שהועברתי לכלא רמלה, נוצר קשר בין אמי לזהבית. כדי שזו תעזור לה להגיע אלי לביקור. (עד אז הגיעה אלי לביקורי בכלא גלמי, בסיועם של אחרים.) זהבית גרה בראשון-לציון, והמרחק לכלא קרוב.

הביקור עצמו היה ביקור חטוף, שנמשך כמחצית השעה ומבעד לרשת חוצצת, ועיקרו נסב סביב שאלת הימצאותו של בני אצל דודו, שם הוא התגורר. באותה תקופה הגיעו אל עורך-הדין שלי שמועות על מצבו הקשה של בני שם, ועל כך שראו אותו חבול. הגם שלא יכולתי לבדוק את הדברים, היה לי ברור שיש צורך להעבירו משם, ועל כך נסבה השיחה בביקור.

זהבית, שהיתה עדה לכך, הסכימה לסייע ככל שתוכל. הכוונה היתה להעביר את בני לטיפול אצל מיישפחה אחרת, ועל הפרק עמדו מיספר אפשרויות שהיו טובות ועשויות לפתור את שאלת הטיפול בילד.

מאחר שזהבית הביעה את רצונה לעזור, הסתייעתי בה בכל תקופת שהותי בכלא רמלה. החל להיווצר בינינו קשר, שתחילתו בעניינים שנוגעים לנושא של בני ולנושא של החלפת עורך-הדין שלי, והמשכו בשיחות אישיות בינינו, שהחלו להתפתח על רקע המצב הקשה שבו הייתי מצוי לאחר הריגתה של נוגה.

איבדתי את האמון בעצמי עד כדי מחשבה על הגרוע מכל. הידיעה שהגעתי למצב של איבוד השליטה העצמית, שבמהלכו הרגתי את נוגה, יצרה אצלי מצב של עירעור קשה בכל הקשור אל עצמי, תוך אמונה שיותר לא אוכל ליצור קשר ממשי עם איש ובוודאי שלא קשר ריגשי עם אשה. גם כיום קשה לי לתאר את תחושותי אז. הייתי במצב שבו הכל מסביב נהרס, נוגה, שאתה חיתי שנים רבות כליכך נהרסה על ידי, איבדתי את הקשר עם בני, נותקתי מסביבת-החיים שלי, ולפניי היו שנים רבות של חיים בתנאי-מאסר קשים.

השיחות עם זהבית, והקשר שהחל להיווצר בינינו, היווה לגביי למעשה את אותה אחיזה ראשונית עם התיקווה, עם המחשבה שאולי בכל זאת ניתן להתגבר ולהמשיך. עוצמתו של הקשר גברה ככל שנפגשנו עוד ועוד, והתפתח קשר

כפפר-סבא. זהבית לקחה אותה לשם, והיתה עדה לוויכוח סוער בין הדרור והסבתא. בני המיישפחה אף טרחו לספר לה כי לאורי היו הרבה נשים. השפעתה של הפגישה הראשונה של זהבית עם אורי, עם אמו, ועם הכלא, היתה עצומה.

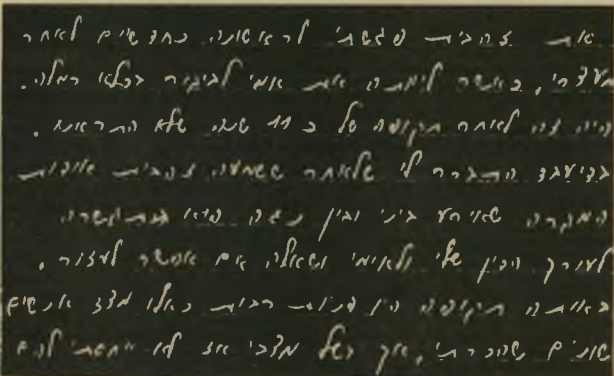
"הרגשתי פיתאום שכולם זועקים לעזרה ואני צריכה לעזור. אורי היה במצב איום."

"הוא עד היום לא סולח לעצמו מה שקרה לנוגה. לא יסלח לעצמו את מה שקרה לנוגה. זה התפרץ אצלו אחרי 15 שנה כמו הרגעש שהיה כבוש. נוגה היתה החברה הכי טובה שלו. אולי ניקח פעם פסיכולוג, כדי שיעזור לאורי להבין מה קרה לו אז. "עזרתי לאורי לעבור לאגף אחר בכלא, ואחרי יומיים הוא התקשר אליי בטלפון והורה לי על הכל. הוא ביקש ספרים."

"בתחלה הקשר בינינו היה קשר של המון שיחות. הוא היה אדם שבור, ממש שבר-כלי. לא היה לו אמון בעצמו, כל האידיאלים שלו נהרסו. הוא הגיע כמעט עד התאבדות. הוא לא היה ממשיך כך את חייו בכלא. הוא אמר לי אז: אני רוצה מאסר-עולם; אני רוצה להישאר בכלא ולגמור שם את חיי."

"רציתי להחזיר לו צלם-אנוש, כדי שיוכל להרים שוב את עיניו ולהביט בבני-אדם ולהאמין בעצמו. "אחריכך שוב החזירו את אורי לכלא קישון. הוא היה בחרדה, הוא חשש מאוד מהקשר בינינו. הוא כתב לי במיכתב אחר שהוא חושש מאש-ליות שמה הקשר בינינו הוא בלון ציבוני, שיתפוצץ לפתע. הוא לא יכול היה לעמוד בעוד אכזבה."

בתחילת הדרך לא חשבה זהבית כלל על רומאן, היא ראתה במעשהי עזרה אנושית טיבעית. "לא תפסתי בכלל שיכול להיווצר קשר. לא חסרו (המשך בעמוד 42)

אהבה חזק, מצאתי את עצמי מאוהב בזהבית ומתחבט בשאלות קשות הנובעות מהמצב שבו אנו מצויים. נראה שדווקא התנאים הקשים והמיוחדים, והזמן הקצר שהיה ברשותנו למיפגשים, הביא למיצוי הדברים בפרק זמן קצר יחסית. ככל שחלף הזמן, הייתי בטוח יותר באהבתי כלפי זהבית וברצוני לחיות איתה את העתיד. קשר זה לא היה קשור לזיכרונותי וליחסי אל נוגה, הצער והקושי להבין ולקבל את המעשה שנעשה על ידי בהריגת נוגה - גם אם נעשה מתוך איבוד השליטה העצמית - היוו קשה ביותר, וממשיך להיות כזה. זיכרונה של נוגה קיים בי ואינו נשכח.

הקשר עם זהבית אינו איזה תחליף, אלא נובע מתוך הצורך בהמשכויות החיים, זיכרונה של נוגה ימשיך להתקיים בי למרות וגם מול מסע-ההשמצות והשקרים שמפזרים נגדי הוריה. אין אני רוצה להיכנס ולהיגרר לתגובות על דברים אלה, רק אומר שאני בוכה לא פחות מאחרים.

הקשר עם זהבית כיום הוא קשר של אהבה אמיצה, אשר מנסה להתגבר על קשיים ומיכשולים שקשה לתארם. זהו מאבק כמעט יום-יומי בפירוד כפוי, שרק האהבה והתיקווה לזמן טוב יותר מאפשרות את קיומו. יחד עם זאת, זהו גם כוח מניע אשר נותן דחף לאותה תיקווה, שמאפשרת קריאת-תגר על הקשיים העצומים העומדים בפנינו.

ההחלטה שלנו להינשא ולקשור את עצמנו האחד לשני מבטאת יותר מכל את מהותם של היחסים בינינו.